

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 81.773 van 13 juli 1999
in de zaken A. 50.094/VII-18.278
50.095/VII-18.277.**

In zake : 1. XXX
2. XXX
die woonplaats kiezen bij
Advocaat P. HECTORS,

kantoor houdende te BRASSCHAAT,
Molenweg 43

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op
28 januari 1993 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van de beslissing van 12 november 1992 van de
Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gezien het verzoekschrift dat XXX op
28 januari 1993 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van de beslissing van 12 november 1992 van de
Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikkingen van 7 juni 1995 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van de dossiers gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 19 mei 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad
D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat er aanleiding is om de zaken gekend onder de nummers G/A. 50.094/VII-18.278 en 50.095/VII-18.277 samen te voegen wegens verknochtheid in het belang van een goede en efficiënte rechtsbedeling;

1. Over de gegevens van de zaken.

Overwegende dat de echtgenoten XXX (verzoeker) en XXX (verzoekster), van Turkse nationaliteit, op 1 april 1989 in België aankomen en op 3 april 1989 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aanvragen;

dat deze aanvragen op 10 september 1992 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden verworpen; dat, wat verzoeker betreft, de afwijzing op volgende gronden steunt :

"Betrokkene, van Turkse nationaliteit, is op 1 april 1989 in België aangekomen, vergezeld van zijn echtgenote, XXX en hun twee kinderen Ü. en Y.. Hij was in het bezit van een geldig paspoort. Op 3 april 1989 heeft hij zich vluchteling verklaard.

Hij is afkomstig uit Görumlu in de provincie Mardin. Hij beroept zich op de algemene moeilijkheden die chaldeeuws-katholieken, waartoe hij behoort, in Zuid-Oost Turkijë kennen met de (muzelmaanse) Koerden. Noch tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het interview op het Commissariaat-generaal kon betrokkene concrete feiten aanhalen waaruit zijn persoonlijke moeilijkheden als christen blijken. Zijn verklaringen beperken zich tot algemene uitlatingen. Het enige feit dat hij kan aanhalen, met name de ontvoering van zijn zus, dateert van 1983.

Daarenboven heeft betrokkene gedurende drie jaar voor zijn vertrek in Istanboel gewoond en gewerkt. Aanvankelijk bleef zijn echtgeno(o)te bij zijn ouders in Görumlu, hetgeen twijfel doet rijzen over de ernst van de vrees voor discriminatie van christenen in het dorp. In 1987 heeft zijn echtgeno(o)te zich tevens in Istanboel gevestigd, waar het tweede kind op 5 augustus 1987 in de deelgemeente Bakirkoy is geboren.

Volgens betrokkene zou hij ook in Istanboel gepest zijn omwille van zijn geloof, alhoewel hij tijdens het interview op het Commissariaat-generaal toegeeft dat men daar niet wist dat zij christen waren. Daarenboven wijzen de aangehaalde feiten, een diefstal van een fiets en van geld, niet op specifieke discriminatie op grond van hun geloof.

Betrokkene verwijst tenslotte nog naar de erkenning als vluchteling van andere families uit die streek, waaronder leden van zijn schoonfamilie. Vooreerst moet erop gewezen worden dat de aanvragen tot het toekennen van de status van vreemdeling individueel zijn, zodat de erkenning van één persoon niet de erkenning van zijn naaste familieleden impliceert. Daarenboven verschillen de omstandigheden waarin de betrokkene zijn land heeft moeten verlaten van deze van andere kandidaat-vluchtelingen uit zijn dorp die rechtstreeks naar België zijn gekomen. Hij heeft zonder noemenswaardige problemen in Istanboel kunnen leven. De vrees van betrokkene voor vervolging vindt in de door hem aangehaalde feiten onvoldoende grond.

Deze elementen laten niet toe om aan betrokkene de status van vluchteling toe te kennen; vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 is niet aanwezig";

dat, wat de vrouw betreft, de Commissaris-generaal erop wijst dat de asielaanvraag op dezelfde motieven steunt als diegene die door haar echtgenoot werden ingeroepen en die niet tot de toekenning van de status van vluchteling hebben geleid; dat de verzoekende partijen op 24 september 1992 tegen de verwerping van hun asielaanvraag beroep aantekenen bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat deze beroepen opgeroepen worden op de zitting van 22 oktober 1992; dat op 12 november 1992 de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissingen neemt, waarbij ze de beroepen ongegrond verklaart en de aanvragen om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling afwijst; dat de beslissing, waarbij het beroep van verzoeker wordt verworpen als volgt gemotiveerd is :

"Overwegende dat de betrokkene afkomstig is uit Görumlu (Besbin) in de provincie Mardin. Hij beroept zich op de moeilijkheden die Caldeeuws-katholieken in Zuid-Oost Turkije hebben met de Islamitische Koerden;

Overwegende dat de betrokkene stelt dat de moeilijkheden in die streek zo algemeen zijn dat iedereen van dezelfde familie ermee geconfronteerd wordt. Hij vermeldt een lijst van leden van de Ekmen familie die als vluchteling erkend werd in België;

Overwegende dat de erkenning als vluchteling van familieleden een bewijselement kan zijn met betrekking tot de hoedanigheid van vluchteling, maar dat een individueel onderzoek van de aanvraag van betrokkene noodzakelijk blijft;

Overwegende dat het feit dat de Chaldeeuwse minderheid het voorwerp is van discriminaties niet voldoende is om aan te tonen dat het lidmaatschap van deze minderheid als dusdanig voldoende is als bewijs van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève (Raad van State Frankrijk, Yako, 4 mei 1983, reg. 42.075, Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, eerste Franse kamer, 90/235/R642, 21 mei 1992);

Overwegende dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties in zijn brief van 16 april 1992 stelt dat zij van mening zijn dat leden van de Turkse Christelijke minderheid gewoonlijk niet het voorwerp van vervolging zijn omwille van hun godsdienstige overtuiging en dat dit zowel het geval is op het platteland als in de steden. Het blijft echter aangewezen elke asielaanvraag individueel te onderzoeken en het subjectief relaas te toetsen aan de objectieve situatie. Indien er onevenredig ernstige en kwetsende feiten begaan werden door de plaatselijke bevolking kunnen deze feiten beschouwd worden als een vervolging in zoverre deze geduld werden door de plaatselijke overheden of deze overheden weigerden tussen te komen of niet in staat is (zijn) een daadwerkelijke bescherming te bieden (eigen vertaling);

Overwegende dat de betrokkene ondanks de uitdrukkelijke vraag op het Commissariaat-generaal of hij persoonlijk het voorwerp was van bepaalde feiten, naliet te vermelden - zoals hij voor de Vaste Beroepscommissie deed - dat hij en zijn vrouw bedreigd werden en zouden omgebracht worden indien zij niet op korte termijn een bepaalde belangrijke som zouden betalen. Deze feiten, die de aanleiding geweest zouden zijn van zijn vertrek naar Istanbul, zijn dan ook niet geloofwaardig;

Overwegende dat de betrokkene zich te Istanbul gevestigd heeft en er gedurende drie jaar vóór zijn vertrek naar België verbleef en er na enkele maanden en tot aan zijn vertrek werkte als conciërge;

Overwegende dat de betrokkene stelt dat de moeilijkheden in zijn geboortestreek zo algemeen zijn dat iedereen van dezelfde familie ermee geconfronteerd wordt. Hij vermeldt een lijst van leden van de Ekmen familie die als vluchteling (lees : werden) erkend in België;

Overwegende dat de erkenning als vluchteling van familieleden als bewijselement kan aangevoerd worden met betrekking tot de hoedanigheid van vluchteling, maar dat een individueel onderzoek van de aanvraag noodzakelijk blijft;

Overwegende dat de betrokkene in zijn verzoekschrift stelt dat hij ook persoonlijk vervolgd werd door de Ahga. Zijn huis zou aangevallen zijn en zijn vrouw zou geslagen zijn. Er werd haar duidelijk gemaakt dat haar man gedood zou worden indien hij niet zou betalen. Een week later zou betrokkene meegevoerd zijn onder bedreiging van een geweer naar een berg aan de rand van het dorp. Zijn handen zouden er vastgebonden zijn. Indien hij niet binnen de tien dagen 10 miljoen Turkse lira zou betalen, zou hij gedood worden;

Overwegende echter dat noch de betrokkene noch zijn echtgenote, ondanks de uitdrukkelijke vraag op

het Commissariaat-generaal of zij persoonlijk het slachtoffer waren van bepaalde feiten, deze afpersing, die de aanleiding geweest zou zijn van zijn vertrek naar Istanbul, vermeld hebben. Deze feiten zijn dan ook niet geloofwaardig. Volgens haar verklaring bij het Commissariaat-generaal verbleef zijn echtgenote daarenboven nog twee jaar in Görumlu bij zijn ouders vooraleer zij zich bij haar echtgenoot in Istanbul vestigde. Later stelt zij in haar verzoekschrift dat zij tijdelijk bij haar vader in een ander dorp was gaan wonen. Bij de Vaste Beroepscommissie wees de betrokkene er ook op dat zijn ouders nog steeds in Görumlu verblijven;

Overwegende dat de overige door betrokkene aangehaalde feiten plaats hadden in een welbepaald deel van Turkije en het gevolg zijn van de samenloop van een aantal historische, sociologische en culturele factoren, die eigen zijn aan de streek (Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, eerste Franse kamer, 90/235/R642, 21 mei 1992) en dat de betrokkene zich te Istanbul gevestigd heeft en er gedurende drie jaar vóór zijn vertrek naar België verbleef. Na enkele maanden en tot aan zijn vertrek werkte hij er als conciërge ('Kapıcı') in een appartementsgebouw;

Overwegende dat de betrokkene in zijn verzoekschrift stelt dat hij inderdaad enige tijd zonder problemen heeft kunnen leven tot op het ogenblik dat iemand van de Agha van zijn dorp hem in Istanbul had teruggevonden en de dreiging opnieuw reëel werd. Dit zou de aanleiding geweest zijn van zijn vlucht uit Istanbul. Rekening houdend met het feit dat hij dit voor het eerst vermeldt voor de Vaste Beroepscommissie en de hiernavermelde tegenstrijdigheden is dit niet geloofwaardig.

Overwegende dat betrokkene bij het Commissariaat-generaal stelde dat hij uit Istanbul vertrokken is omdat moslims uit zijn dorp hem herkend hadden en hij en zijn echtgenote bijgevolg last kregen met de moslims in Istanbul, die wilden dat zij zich bekeerden. Bij de Vaste Beroepscommissie stelde de betrokkene dat de mensen van het appartement waar hij conciërge was wisten dat hij Christen was en dat hij trouwens in Istanbul naar de mis ging in de katholieke kerk Sint-Antonius bij Galataserail;

Overwegende dat de algemene veiligheidssituatie van de in Istanbul verblijvende Syrisch-Orthodoxe Christenen goed is. (Ambsbericht, Syrisch-Orthodoxe Christenen in Turkije, Buitenlandse Zaken Nederland, 29 maart 1990). Dat er geen elementen zijn waaruit zou blijken dat dit niet het geval zou zijn voor andere christelijke minderheden. Dat de betrokkene niet bewijst dat hij van de Turkse overheden geen bescherming kreeg of kon krijgen in Istanbul;

Overwegende dat de betrokkene stelt dat hij als christen moeilijk werk kon vinden en als conciërge slecht betaald werd en zwaar werk had. Dit moet

echter beoordeeld worden in het licht van de in Istanbul bestaande hoge werkloosheid. Degene - christen of moslims - die geen beroepsopleiding of - scholing dan wel uitsluitend enige agrarische scholing hebben genoten, zullen in het algemeen slechts moeilijk werk vinden en daardoor in slechte economische omstandigheden kunnen verkeren. (Ambtsbericht, Syrische-Orthodoxe Christenen in Turkije, Buitenlandse Zaken Nederland, 29 maart 1990;

Overwegende dat de betrokkene stelt dat hij vrees had om zijn kinderen naar school te sturen omwille van de verplichte Koranlessen in het officieel onderwijs. Overwegende dat de kinderen die geen moslim zijn niet verplicht zijn de cursus over moraal en godsdienst in het officieel onderwijs te volgen indien zij het schriftelijke bewijs voorleggen dat zij geen moslims zijn. (Country Reports on Human Rights practices for 1991, Turkey, Washington, State Departement, 1992);

Overwegende dat de betrokkene niet aantoont dat hij zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging in de zin van art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951";

dat de beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, op volgende redengeving steunt :

"Overwegende dat de betrokkene afkomstig is uit de provincie Mardin en samen met haar echtgenoot woonde in Görumlu (Besbin). Zij beroept zich op de motieven die door haar echtgenoot werden ingeroepen met betrekking tot moeilijkheden die zij als Chaldeeus-katholieken in Zuid-Oost Turkije en Istanbul hadden;

Overwegende dat het verzoek tot erkenning van haar echtgenoot door de Vaste Beroepscommissie verworpen werd (VB/92/677/W703);

Overwegende dat de betrokkene niet aantoont dat zij zich buiten het land bevindt waarvan zij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn (haar) ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn (haar) politieke overtuiging in de zin van art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951";

2. Over de ontvankelijkheid van beide beroepen.

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie opwerpt dat de beroepen niet ontvankelijk zijn omdat de verzoekende partijen geen melding hebben gemaakt van een gekozen woonplaats in België en aldus niet meer voldoen aan artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 juli 1981 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, dat bepaalt dat een vreemdeling die een beroep tot nietigverklaring indient in België woonplaats moet kiezen;

Overwegende dat artikel 2 van voornoemd koninklijk besluit bepaalt dat een vreemdeling in België woonplaats moet kiezen zodat de stukken van de rechtspleging hem in het Rijk kunnen worden betekend; dat in de inleidende verzoekschriften beide verzoekende partijen als woonplaats vermelden, 2800 Mechelen; dat bij brief van 22 februari 1993 Advocaat P. HECTORS meedeelt dat beide verzoekende partijen woonplaats kiezen op zijn kantoor te 2930 BRASSCHAAT, Molenweg 43; dat aldus voldaan is aan het bepaalde in artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 juli 1981; dat de exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep van verzoeker.

Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht, doordat de Vaste Beroepscommissie haar beslissing niet naar rechte, minstens onvoldoende, heeft gemotiveerd en dat daarbij de rechten van de verdediging werden geschonden, dat hij in een eerste onderdeel doet gelden dat hij niet werd erkend als vluchteling omdat de door hem aangehaalde feiten ongeloofwaardig zouden zijn terwijl zulk een motivering onaanvaardbaar is, omdat geloofwaardigheid of ongeloofwaardigheid een volstrekt willekeurige inhoud hebben en deze begrippen geen

grond tot afwijzing van een asielaanvraag kunnen zijn, dat een verklaring als ongeloofwaardig van de hand wordt gewezen, omdat hij zijn initieel onvolledige verklaring later voor de beroepsinstantie heeft aangevuld en verduidelijkt, wat het rechtsmiddel van beroep volledig uitholt daar het betekent dat in beroep geen nieuwe argumenten noch vervolledigingen van eerdere verklaringen kunnen worden aangevoerd, terwijl de essentie van een hoger beroep juist moet zijn dat de zaak volledig opnieuw zonder beperking van de argumentatie kan verdedigd worden, dat hij in een tweede onderdeel doet gelden dat er in de motivering geen enkel element wordt aangebracht waarom aan zijn verklaringen in verband met de redenen voor de vlucht naar Istanboel zou moeten getwijfeld worden; dat hij in een derde onderdeel betoogt dat het verhaal waarom hij Istanboel heeft verlaten op geen enkele wijze door de Vaste Beroepscommissie wordt beantwoord, dat zijn verklaringen alleen maar als ongeloofwaardig van de hand worden gewezen op basis van berichtgevingen van officiële instanties die tot het besluit komen dat de algemene veiligheidssituatie van de Syrisch-Orthodoxe Christenen goed is, welke berichtgeving ten onrechte per analogie wordt toegepast op "andere" christelijke minderheden en dit zonder enig onderzoek naar de situatie van "die andere christelijke minderheden", dat hij in een vierde onderdeel aanvoert dat de bestreden beslissing, wat zijn slechte sociale positie betreft, niet antwoordt op de verklaringen waarin erop werd gewezen dat hij het meest vernederende werk moest doen, niet omwille van zijn opleiding, maar omwille van zijn godsdienst en dat juist die godsdienst hem belette om ook maar een poging te ondernemen om zich in een ander vak te bekwamen, dat hij in een vijfde onderdeel betoogt dat de theoretische waarborgen, wat het verplicht onderricht van de Koran betreft, in de praktijk hindernissen zijn die een vrije godsdienstbeleving onmogelijk maken, dat ze immers een middel zijn om de christenen te kennen en hen

vervolgens op alle vlakken te discrimineren zodat de leerlingen die tot een christelijke gemeenschap behoren geen andere keuze hebben dan de Koranlessen te volgen, dat dit wezenlijk verschil tussen theorie en praktijk, waarop hij tijdens de zitting van de Vaste Beroepscommissie de aandacht heeft gevestigd, onbeantwoord is gebleven;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord tegenwerpt dat de Vaste Beroepscommissie op verscheidene elementen heeft gewezen die haar deden besluiten dat verzoekers verklaringen op verscheidene punten als ongeloofwaardig moeten worden beschouwd, dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde nopens de reden waarom hij Istanbul had verlaten, terwijl hij pas voor de Vaste Beroepscommissie bepaalde feiten, onder meer nopens de persoonlijke vervolging waarvan hij en zijn echtgenote het slachtoffer zouden zijn geworden, vermeldde, dat deze feiten van cruciaal belang waren en de asielaanvraag volstrekt ongeloofwaardig wordt wanneer blijkt dat verzoeker deze feiten noch tijdens zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het interview op het Commissariaat-generaal heeft vermeld, dat deze vaststellingen op voldoende wijze het oordeel van de Vaste Beroepscommissie staven, in zoverre verzoekers verklaringen als ongeloofwaardig worden afgewezen;

Overwegende dat verzoeker, wat het eerste onderdeel betreft, voor de Vaste Beroepscommissie verklaarde dat hij vanuit zijn geboortedorp GÖRÜMLÜ naar Istanboel was gevlucht nadat hij door de aanhangers van de Agha met de dood was bedreigd indien hij geen tien miljoen Turkse lira zou betalen; dat de Vaste Beroepscommissie dat feit ongeloofwaardig achtte omdat, noch verzoeker noch zijn echtgenote er eerder melding van hadden gemaakt en dit zelfs, hoewel hen op het Commissariaat-generaal

uitdrukkelijk was gevraagd of ze persoonlijk het slachtoffer van bepaalde feiten waren geweest; dat de Beroepscommissie de afpersing, die volgens verzoeker de aanleiding voor zijn vlucht was geweest, in twijfel trok omdat verzoeker van dit cruciaal gegeven, indien het met de werkelijkheid strookte, ongetwijfeld eerder gewag zou hebben gemaakt; dat door de ingeroepen afpersing op die grond af te wijzen de Vaste Beroepscommissie de argumentatie in beroep geenszins heeft beperkt, dat ze het verweer ontleend aan het afpersingsverhaal niet heeft geweerd omdat dit voor het eerst in beroep werd voorgedragen, doch ongeloofwaardig heeft bevonden, omdat dergelijk voor de beoordeling van de asielaanvraag belangrijk gegeven niet eerder was ingeroepen; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

Overwegende dat, wat het tweede onderdeel betreft, uit de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat aan verzoekers verhaal in verband met zijn vlucht naar ISTANBUL geen geloof werd gehecht omdat van de afpersing, die de aanleiding tot deze vlucht zou zijn geweest, geen melding werd gemaakt bij de asielaanvraag of uiterlijk tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, wat de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang bracht, en omdat zijn echtgenote, die ook door de aanhangers van de Agha, zou zijn bedreigd en geslagen, nog twee jaar in GÖRÜMLÜ was gebleven, vooraleer verzoeker in ISTANBUL te vervoegen; dat de Vaste Beroepscommissie in redelijkheid heeft overwogen dat verzoekers verhaal moeilijk te verenigen viel met de ernst van de feiten, waarvan het echtpaar beweerde het slachtoffer te zijn geweest; dat het tweede onderdeel niet gegrond is;

Overwegende dat, wat het derde onderdeel betreft, uit de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de Vaste Beroepscommissie verzoekers verhaal in verband met zijn vlucht uit ISTANBUL, als zijnde

ongeloofwaardig, afgewezen heeft, omdat hij het afpersingsverhaal, dat de aanleiding voor zijn vlucht zou zijn geweest, voor het eerst in beroep heeft opgeworpen en voorts omdat er tegenstrijdigheden waren tussen de verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en op de zitting van de Vaste Beroepscommissie en omdat de algemene veiligheidssituatie van de in ISTANBUL verblijvende christelijke minderheden goed is; dat verzoeker het ten onrechte doet voorkomen alsof dit laatste motief enkel zou afgeleid zijn uit de situatie van de Syrisch-Orthodoxe christenen; dat de Vaste Beroepscommissie haar oordeel immers baseerde op de afwezigheid van berichten waaruit kon blijken dat de christelijke minderheden in ISTANBUL veiligheidsproblemen zouden kennen; dat ze in de bestreden beslissing reeds de aandacht gevestigd had op een brief van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties, waarin was gesteld dat de leden van de Turkse christelijke minderheid noch op het platteland noch in de steden gewoonlijk het voorwerp van vervolging omwille van hun godsdienstige overtuiging zijn; dat het derde onderdeel niet gegrond is;

Overwegende dat, wat het vierde onderdeel betreft, verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal zich bekloeg over het "vernederend werk" in ISTANBUL, met name conciërge in een appartementsgebouw; dat dit element voor het eerst op de zitting van de Vaste Beroepscommissie werd geuit, dat luidens de bestreden beslissing verzoeker op de zitting deed gelden "dat hij als christen slecht betaald werd en zwaar werk had"; dat volgens de Vaste beroepscommissie dit zwaar en slecht betaald werk een gevolg was van een gebrekkige opleiding en dat derhalve ten onrechte een verband werd gelegd met het belijden van een bepaalde godsdienst; dat het vierde onderdeel niet gegrond is;

Overwegende dat, wat het vijfde onderdeel betreft, verzoeker zowel op het Commissariaat-generaal als op de zitting van de Vaste Beroepscommissie aanvoerde dat hij als christen vrees had om zijn kinderen naar school te sturen, gelet op de verplichte Koranlessen in het officieel onderwijs; dat de Vaste Beroepscommissie heeft overwogen dat kinderen in Turkije niet verplicht zijn Koranlessen te volgen indien zij een schriftelijk bewijs voorleggen dat ze geen moslim zijn, wat bovendien door verzoeker niet wordt betwist; dat uit geen enkel dossierstuk blijkt dat verzoeker het verschil tussen theorie en praktijk aantoot en concreet toelicht dat een vraag om vrijstelling van de Koranlessen tot een strenge afkeuring en discriminatie vanwege de moslims zou leiden; dat de beroepscommissie er overigens voordien reeds op gewezen had dat volgens de informatie waarover zij beschikte de leden van de Turkse christelijke minderheid gewoonlijk niet het voorwerp van vervolging omwille van hun godsdienstige overtuiging uitmaken; dat het vijfde onderdeel niet gegrond is;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie de bestreden beslissing afdoende met redenen heeft omkleed en dienvolgens verzoekers aanvraag om erkenning tot vluchteling op goede gronden heeft afgewezen; dat het enig middel in zijn vijf onderdelen ongegrond is;

4. Over de gegrondheid van het beroep van verzoekster.

Overwegende dat de beslissing die ten aanzien van verzoekster werd genomen op de niet-erkenning van verzoeker als vluchteling steunt; dat verzoekster het middel aangevoerd door verzoeker herneemt; dat bij huidig arrest het beroep van verzoeker wordt verworpen; dat de verwerping van het

beroep van verzoeker de verwerping van verzoeksters
beroep met zich meebrengt;

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken gekend onder de nummers
G/A. 50.094/VII-18.278 en 50.095/VII-18.277 worden
samen gevoegd wegens verknochtheid.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de beroepen, bepaald op
achtduizend frank, komen ten laste van de verzoekende
partijen, elk voor de helft. ENDFIELD
ENDFIELD

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terecht zitting, op dertien juli 1900 negenennegentig,
door :

de HH. D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad

K. VANHOUTTE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.